Anul XV, Nr. 387
9 octombrie 2022
Duminica a XX-a după Cincizecime
- Învierea fiului văduvei din Nain-

Parohia Vovidenia

Galaţi

- buletin duhovnicesc bilunar -

ISSN 2734 - 892X ISSN - L 2734 - 892X

2022 - „Anul omagial al rugăciunii în viaţa Bisericii şi a creştinului“ şi „Anul comemorativ al sfinţilor isihaşti Simeon Noul Teolog, Grigorie Palama şi Paisie de la Neamţ“

„Fraților, vă fac cunoscut că Evanghelia cea binevestită de mine nu este după om; pentru că nici eu n-am primit-o de la om, nici n-am învățat-o, ci prin descoperirea lui Iisus Hristos. Căci ați auzit despre purtarea mea de altădată în iudaism, că prigoneam peste măsură Biserica lui Dumnezeu și o pustiam și spoream în iudaism mai mult decât mulți dintre cei care erau de vârsta mea în neamul meu, fiind mult râvnitor al datinilor mele părintești. Dar, când a binevoit Dumnezeu, Care m-a ales din pântecele mamei mele și m-a chemat prin harul Său, să descopere pe Fiul Său întru mine, pentru ca să-L binevestesc la neamuri, îndată nu am primit sfat de la trup și de la sânge, nici nu m-am suit la Ierusalim, la apostolii cei dinainte de mine, ci m-am dus în Arabia și m-am întors iarăși la Damasc. Apoi, după trei ani, m-am suit la Ierusalim, ca să-l cunosc pe Chefa și am rămas la el cincisprezece zile. Iar pe altul dintre apostoli n-am văzut, decât numai pe Iacov, fratele Domnului“. (Galateni I, 11-19)

„În vremea aceea S-a dus Iisus într-o cetate numită Nain și împreună cu El mergeau ucenicii Lui și mulțime mare. Iar când S-a apropiat de poarta cetății, iată scoteau un mort, singurul copil al mamei sale, și ea era văduvă, iar mulțime mare din cetate era cu ea. Și, văzând-o Domnul, I s-a făcut milă de ea și i-a zis: Nu plânge! Atunci, apropiindu-Se, S-a atins de sicriu, iar cei ce-l duceau s-au oprit. Și a zis: Tinere, ție îți zic, scoală-te! Iar cel ce fusese mort s-a ridicat și a început să vorbească, iar Iisus l-a dat mamei sale. Și frică i-a cuprins pe toți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Proroc mare S-a ridicat între noi și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său“. (Luca VII, 11-16)

De ce ne urâm valorile ?

„Ne place să fim lăudaţi tot timpul, dar nu ne convine când suntem mustraţi, fie şi rar. Am vrea să ne fie scoase în evidenţă virtutea, capacitatea, experienţa, într-un cuvânt, valoarea, ce-i frumos şi luminos în noi, adică în acest popor. Şi suntem de-a dreptul indignaţi când ni se aduc în faţă neajunsurile firii noastre, când sunt arătate cu degetul patima, venalitatea, dezbinarea, trădarea. Cum să procedăm? Să promovăm „imaginea“ neamului, motivând că şi-aşa nu ne bucurăm de aprecierea străinilor? Sau să cercetăm care este cauza reală a pătimirii noastre actuale şi să încercăm să corectăm acest neajuns, chiar dacă ni se pare de nesuferit?

România este o ţară aleasă, numită adeseori „Grădina Maicii Domnului“. Aici s-a vieţuit de milenii „pe-un picior de plai, pe-o gură de rai“. Suntem neam mândru şi frumos şi avem o vechime pe care aproape nimeni nu ne-o recunoaşte, încât am ajuns să ne îndoim chiar şi noi de istoria noastră străveche, numind-o „teorie“ sau „ipoteză“. Pe plaiuri am păstorit şi am dorit pacea cu toţi. Nu am râvnit la bunul altuia, de aceea nici n-am purtat vreodată războaie de cotropire, ci doar ne-am apărat „sărăcia, nevoile şi neamul“. Dar tot aici s-a ivit şi gândul trădării. Nu ne face cinste, dar dintre ai noştri l-au ucis pe domnitorul Radu de la Afumaţi în biserica din Râmnicu Vâlcea, sub ochii îngroziţi ai preotului, ai noştri l-au trădat pe Ioan Vodă cel Cumplit, lăsându-l să fie măcelărit de turci, ai noştri l-au vândut pe marele voievod Mihai Viteazul de i s-a tăiat capul şi tot dintre ai noştri l-au dat pe Tudor Vladimirescu pe mâna nelegiuiţilor ucigaşi. Nu doar boieri, ci şi ţărani. Fiindcă dintre oamenii simpli i-au vândut pe Horia, Cloşca şi Crişan autorităţilor austro-ungare în 1784 pentru 300 de galbeni.

Noi, românii, am suferit mult de-a lungul vremurilor. Dar am rezistat. Domnul ne-a miluit şi nu am fost daţi în mâna păgânilor. Turcii nu şi-au făcut moschee pe pământ românesc. Străinii au tot râvnit la ce-i al nostru şi au tot încercat să rupă din trupul ţării, dar noi ne-am vărsat sângele pentru glia strămoşească şi pentru „România dodoloaţă“. Dar tot noi am privit vinovat cum Basarabia şi Cadrilaterul au rămas înstrăinate de patria-mamă, tot noi am votat în 1997 ratificarea tratatului cu Ucraina prin care am cedat oficial titlul de suveranitate asupra nordului Bucovinei, nordul şi sudul Basarabiei, ţinutul Herţa, insulelor de pe braţul Chilia, Insulei Şerpilor şi platoului continental aferent al Mării Negre. Tot noi ne vindem pe 2 lei resursele şi acceptăm să fim o colonie. Ne dezbinăm şi cu greu ne hotărâm la un proiect împreună.

Noi ţinem în străfundul sufletului icoana vechii familii româneşti. E acea familie cu mulţi copii vrednici, care cresc în duhul Bisericii şi al dragostei de ţară. Dacă rămân aici, atunci ei sunt stâlpii acestui neam. Dacă pleacă în Occident, atunci sunt nume de cinste, valori incontestabile. Familia este

strategia noastră în faţa vâltorilor istoriei. Nu putem rezista altfel decât în comuniune. Când au venit primejdii asupra noastră, atunci familiile s-au aşezat una lângă cealaltă şi au alcătuit un zid de nepătruns. Oastea ţării noastre nu a fost o oaste de mercenari, de năimiţi, ci însăşi vechea familie românească. Noi, părinţi, fraţi, fii, nepoţi, ne-am strâns ca la horă şi am spus: „Pe aici nu se trece!“.

Dar tot noi avem din 1958 până astăzi peste 40 de milioane de avorturi. O altă Românie făcută scrum în cuptoarele crematoriilor sau aruncată la coşul de gunoi al istoriei. Nu i-am dat nici o şansă acestei Românii, deşi ea ar fi putut avea un cuvânt însemnat în această epocă. Singuri am dat cu toporul în icoana vechii familii româneşti şi din ţăndările care au sărit ne-am rănit noi toţi. Copiii românilor nu mai pier astăzi înghiţiţi de gura hulpavă a Imperiului Otoman, ci sunt ucişi legal. Ni s-a dat dreptul de a ucide şi o facem neînţelegând că ne ucidem poporul şi istoria. Noi am pătimit pentru neam, pentru pământul strămoşesc, pentru credinţa cea adevărată. Pământul nostru, oriunde ai merge, este plin de osemintele eroilor şi mucenicilor. Călcăm pe pământ sfinţit de sânge de martiri. În unele locuri sunt cruci şi troiţe, dar multe alte locuri sunt neînsemnate. Domnitorii noştri şi oamenii simpli au făcut mereu danii şi au ridicat biserici şi mănăstiri ce dăinuie şi astăzi. Dar tot noi suntem cei care nu ne recunoaştem valorile. Noi ne uităm lesne eroii, mucenicii, mărturisitorii, chipurile sihaştrilor. Istoria noastră plină de jertfă ne-a devenit o povară. Nu mai suntem dispuşi să luăm crucea aceasta în spate. Mai degrabă demitizăm, relativizăm. Trec decenii şi chiar secole întregi ca să descoperim valoarea unui român. Motivăm că se întâmplă aşa din pronie divină, dar noi nu cercetăm, nu avem proiecte coerente de descoperire a eroilor, mucenicilor şi mărturisitorilor care pot deveni modele pentru tinerele generaţii. În cimitirele noastre sunt îngropaţi oameni cu viaţă cuvioasă, oameni de mare jertfă. Sunt cvasiabandonaţi, uitaţi, fără o istorie scrisă. Apoi, dintre marii noştri părinţi duhovniceşti, mulţi sunt aruncaţi într-o zonă a controverselor. Ei, care reprezintă axul nostru identitar, sunt acuzaţi în fel şi chip şi după trecerea lor la cele veşnice, iar noi ezităm să lămurim lucrurile. Tindem să dăm credit mistificărilor, prejudecăţilor, iar adevărul îl lăsăm în seama altor epoci.

România are o şansă atât timp cât nu ne mai urâm valorile. Valorile poporului român sunt atacate sistematic: familia, istoria demnă şi jertfitoare, pildele de viaţă isihastă din mănăstiri şi din cetate. Dar noi putem facem un lucru. Cu aceeaşi îndârjire să apărăm aceste valori. Să le descoperim, să le facem cunoscute, să le urmăm, fiindcă ele ne sunt scut puternic. Numai dacă ne recunoaştem valorile vom putea fi iarăşi ce-am fost şi mai mult decât atât“.

(Sergiu Ciocârlan, Ziarul Lumina, 9 Octombrie 2022)

Solemnele zăpezi

„În Scriptură, regăsim zăpada asociată adesea cu iertarea păcatelor: „Stropi-mă-vei cu isop și mă voi curăți; spăla-mă-vei și mai vârtos decât zăpada mă voi albi“ (Psalmi 50, 8) sau „Veniți să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, ca zăpada le voi albi, și de vor fi ca purpura, ca lâna albă le voi face“ (Isaia 1, 18). De asemenea, îmbrăcămintea Mântuitorului din vremea schimbării Sale la față de pe Muntele Taborului devine „albă ca zăpada“ (Matei 28, 3), dar și înfățișarea Acestuia din viziunea Sfântului Ioan Evanghelistul din Apocalipsă poartă aceeași pecete: „capul Lui și părul Lui erau albe ca lâna albă și ca zăpada, și ochii Lui, ca para focului“ (Apocalipsa 1, 14).

Însă pe cât iubim zăpada și iernile în care putem călca peste ea, plimbându-ne copiii cu sania sau doar cuprinzând cu ochii noștri o întreagă natură acoperită de mângâierea fulgilor de nea, pe atât de mult ne temem de frigul pe care ea îl întreține, de lipsa de viață pe care o aduce cu sine. Iar, în perioada actuală, o iarnă grea este ceea ce constituie principala temere a unui întreg continent, aflat în penurie din mai multe puncte de vedere, cu un război îndelungat în teritoriul său și un viitor economic incert.

Însă ceea ce scapă din vedere acest continent, această Europă, îndeajuns de bătrână, nu îndeajuns de înțeleaptă, este cuvântul Scripturii: „Focul, grindina, zăpada, gheața, viforul, toate îndepliniți cuvântul Lui“ (Psalmi 148, 8), iar, în alt loc, „Binecuvântați, rouă și zăpadă, pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci“ (Cântarea celor trei tineri 1, 45). Zăpada împlinește cuvântul lui Dumnezeu și Îl binecuvântează, Îl slăvește pe Cel care o trimite în această lume, Care o pogoară aici tot spre binele universului. Dar temerile se adâncesc în psihicul nostru colectiv asemenea unor rădăcini otrăvite, făcându-ne parcă să dorim să controlăm vremea, deciziile, totul, de parcă am fi niște mici dumnezei, șoptindu-ne în ascuns că, de vreme ce El nu face nimic, este vremea să ne asumăm noi responsabilitatea.

Și, atunci, zăpada fie nu mai cade, fie cade fără măsură, înecând totul, mai puțin păcatele noastre, care rămân la fel de înnegrite precum trunchiurile copacilor care nu mai pot rodi și se usucă. Dar zăpada pocăinței este singura care ne lipsește. Și, înainte de a aștepta să vedem dacă iarna va fi grea sau nu, să ne preocupăm de cumplitul anotimp în care bântuie sufletul nostru“.

(Pr. Adrian Agachi, Ziarul Lumina, 6 Octombrie 2022)

Parohia Vovidenia

IBAN: RO88RNCB0144166173810001 Cod fiscal: 14142722

Biserica: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, cod poștal 800009, jud. Galați;

Capela Parohială: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, cod poștal 800009, jud. Galați;

Cantina parohială: Galați, str. Al. I. Cuza, nr. 31, cod poștal 800010, jud. Galați;

Pentru programări și donații, vă rugăm să vă adresați:

Pr. Gabriel-Ioan Pelin**: 0 7 5 2 7 2 3 4 5 2**

Pr. Octavian Pelin: 0 7 4 0 5 4 3 5 2 4

e.mail: pelin_gabriel@yahoo.com; vovidenia@gmail.com

www.bisericavovidenia.ro